

— 4 —

ärtaufkata, kõik sündko teie tahtmisi möda. Meie seisame kui rigi allamad kõik teie wõlli ning kohto al; teie tahtmine sündko. Wäggew ollete ning kange, kuis jõuab üks nõdder teie wasto panna. Mis kasso teie miino ukkamisest sate? Mõisike siis kohhut õigust möda, kulage asja läbbi, ja teie leiate mind ilmafiita."

Seal ütles winaš Kohhekel: Aeg on tulnud, lätki nüüd kaebama! — Ja seddamaid tullid Läne lamboline hunt kõige suggulastega, issane kas Hints, Messiläp karro ja paljo muud ellajaid karja kaupa: esel, priniimaga Pikfõrtw, jänēs Argpüks, weike koerake Pits ja suur karja-koer Krants, Mef, mek kits, ja Puffarw sil, ka ärg ja obbone ei jänud teisest mahha; metsellajadest nähti weel: or, raw, pödder, irwe, kobraš, nuggis ja siil, nisañoti lendsid kohto ette tonekurg, rahn, kurg, kaarn ja muud linnud; ujjujadest tullid Pilopappa part, Sulgnik aini ja mitmed teised leštajallad. Kan, nusjalg, leinaja kuf, astus ka oina järreljäänud laste, riismedega kuñinga aujärje ette ja affas äggedast kaebama. Agga kes jõuaks sedda määrato linno parwe ehk ellajade ulka siin üllesniimetada, mis aega möda senna kofko foggus. Kõik lippusid ühheskoos rebbasele kerre peale, püüdsid tema kurtjad teud korrage arwalikkus tõsta ja lootsid tema nuhtlust nähha sada. Waljo kõnēga tungisid neimad kuñinga ette, lissasid kaebtusi kaebtuste peale, wañō ja ufi tempusi üllestunništades. Ei olnud weel ial ühhel

— 5 —

kohtopäwal ni paljo kaebamisi kuñinga ette tõs, tetud. — Agga Reinowadder seisis kohkomata ja oskas iggamehhele wiisakast wasto kosta, ja sõna suhho wõttes jooksis kēna jut temal kui wessi, wai mis ta ial wabbandades rakis näitas üsna kui tõssi. Kõik oskas ta ärrasallata ehk opis teisiti lāanda, ja kes tema wastokostmist kulis, pididi imēks pannes tedda wabbaš arwama ja pealegi mõtlema: Reinowadderil on õigus. Wimaš tõusid mõningad tõssised õiglased mehhed Reinowadderi wasto ülles, kelle tunnistus tema kurtjad tõõd korrage tõeks teggi. Nüüd olli kawwal mehhike lõssus! — Kuñinga üllema kohto nõumehhed mõisid ühhest suust: Reinowadder rebbane peab surma nuhtlusesse langema! ja kasti seddamaid tedda wangi wõtta, käd selga fidduda, ohhelik kaela panna ja wiimata wõlla pua, et kõik endised rasked kurtjuse tõõd teotawa surmaga temale kätte saaksid tassotud. Kui kuñingas niimetud kohtomõistmise otsust oina kaelkirja ja pitseri läbbi olli kinnitanud, mõtles Reinowadder: nüüd on wiimne ots mul kās, kawwal wabbanduse jut läks opis tuulde. Seal seisis korrage tema libbe teotaw ello ots waimo silma ees ja kõik endine üllekohtus langes kui uddo pilwe tema inge peale.

Kui nüüd Reinowadder kohto õigust möda waenlaste ulgas norkus seisis, ja wihamehhed ruttust tedda wõlla tahtsid wia, affasid tema sõbrad ning suggulased kohtudes nukral meelel leinama. Irm